

Tanja Ahlin

Vrstice med leti, vrata v dom med presledki

I. Moral si se zgoditi

Po več letih sem si znova nadela majico,
ki si mi jo podaril
ko si iz omare vlekel
poslednje ostanke neke zgodovine.

In potem,
 po sedemnajstih odhodih
 po enaindvajsetih državah
 po petnajsttisočih kilometrih
 in triindvajsettisočih morskih miljah
 po pismih, prešteti z obračanjem bokov v smeri
 tvojega sprehoda po pročelju sonca
pokličeš
in od tebe me ločita dva koraka
in pritisk na rdeči gumb za predvajanje spominov.

Tvoja dlan, potujoča po mojem pogledu,
je skorajšnja pasja vrvica
in opomin, da si v resnici
vedno nekoliko ostajal doma.

II. Vedno si nekoliko bežal od doma

Jasno je bilo, še preden sva skupaj lovila
ovinke mimo zakoličenih prebliskov,
mimo igralnih kart,
ki so drugim štrlele izza rokavov, ušes in jezika.

Za tango sta potrebna Dva,
si rekel.

Tisoč let že
Zemlja pleše
in ti z njo
in jaz

skozi neskončne odtenke zelene
v bolivijskem pragozdu,
skozi marmorno bele školjke
andamanskega otočja,
skozi prozorne objeme
kubanskih plesalcev,
skozi dvolične postave lišajev
ruske tundre,

in vse ceste
in celo –

s pomanjkljivim zakladom besed,
z nedokončanimi vzorci življenja,
s polovičnimi citati filozofov,
z nedodelanimi koncepti literature –

ti si plesal
in jaz sem se v mislih opotekala za teboj,
z dlanjo na vratih zasilnega izhoda,
prisluškujoč za tvojim poslednjim
izčrpanim izdihom.

III. In končno sva tu

Vrata v zgodbo si pustil nekoliko priprta,
smuknila sem skozi režo med vrsticami
in iskala prostor zase,
za sence starodavnih družinskih obredov.

Opeka in cement najine sobe
sta se stopila
pade sneg
pade maj

Danes ostajam, ne plešem,
moji boki se zibljejo le še v ritmu burje.

Med nama visi tanka brv presledkov,
čakam, da padeš vanje –
globlji so od morja, rek in potokov,
globlji od Zemlje, njene plitke skorje.

In bova skupaj obstala
v tej hiši iz besed
ne bova ničesar luščila navznoter
ničesar lepila navzven

in bova znova doma.